

„Meisės ir Elioto meilės istorijoje persipina širdgėla, džiaugsmas, chemija ir charizma. Skaitytojas juoksis, verks ir drauge lydės herojus vienas pas kitą.“

KRISTIN HARMEL, pasaulyje pripažinimą pelniusių romanų autorė

♥♥ MYLIU ♥♥

ir

kiti

žodžiai

CHRISTINA LAUREN

svajonių knygos

♥♥MYLIU♥♥

Iš anglų kalbos vertė
Viktorija Mažeikienė

CHRISTINA LAUREN

svajonių knygos

Vilnius, 2026

*Erinai su Marsija
ir nameliui prie upelio, pasislėpusiam miško glūdumoje.*

prologas

Mano tėtis buvo gerokai aukštesnis už mamą – ir, sakydama „gerokai“, turiu omeny išties *daug*. Jo ūgis siekė metrą devyniasdešimt penkis centimetrus, o mamos – vos metrą šešiasdešimt. Milžiniškas danas ir smulkutė brazilė. Jiedviem susipažinus, mama nemokėjo nė žodžio angliškai, tačiau iki pat mirties – o mirė ji, kai buvau dešimties, – jiedu kalbėdavosi savo pačių susikurta kalba.

Prisimenu, kaip tėtis kaskart grįžęs iš darbo apka-bindavo mamą. Apglėbdavo ją per pečius ir visu kūnu palinkęs prisispausdavo veidu prie plaukų. Jo glėbys virsdavo skliausteliais, apgaubiančiais pačius saldžiausius slaptus žodžius.

Jiedviem taip apsikabinus, aš tarsi ištirpdavau fone, jausdamasi, lyg slapta stebėčiau kažką švento.

Atrodė, jog meilė yra visa apimanti. Jau tada žinojau, kad ir pati trokšiu ne mažiau.

Tačiau vėliau į mamos kūną įsisuko negailestingas vėžys ir ją pražudė, todėl nusprendžiau, kad nebenoriu nieko panašaus. Netekusi mamos, ėmiau skęsti meilėje, kurios niekam negalėjau skirti. Šiai užliejus mane, grimzdau lyg kempinė į tirštą žibalą, susimaišiusį su ašaromis, šauksmu ir slegiančia, pulsuojančia tyła. Man siaubingai skaudėjo, bet tėčiui buvo dar blogiau.

Nujaučiau, kad daugiau jis nieko nebeįsimylės, ir man nebuvo sunku tai suprasti. Jis užsisklendė – vaikščiodavo tyliai, kalbėdavo tyliai, net pyktis buvo tylus. Meilė buvo tėčio varomoji jėga – ja kvėpavo ir sėmėsi jėgų. Joks pasaulio spindesys neprilygo jausmui, kurį jis jautė mamai. Kai liga ją pasiglemžė, supratau, kad likusį gyvenimą tėtis praleis tamsoje ir nė vienos moters negeis taip, kaip geidė mamos.

Prieš mirtį mama paliko tėčiui sąrašą dalykų, kuriuos jis turėjo įgyvendinti, ruošdamas mane suaugusiųjų pasauliui:

1. *Nelepink jos žaislais – lepink knygomis.*
2. *Dažnai sakyk, kad ją myli. Mergaitėms reikia šių žodžių.*
3. *Kai ji tyli – kalbėk tu.*
4. *Kiekvieną savaitę duok Meisei dešimt dolerių ir liepk susitaupyti du. Išmokyk ją vertinti pinigų.*
5. *Kol jai nesueis šešiolika, ji privalo grįžti namo iki dešimtos vakaro. Jokių išimčių.*

Sąrašas buvo ilgas – net penkiasdešimt punktų. Ne todėl, jog mama būtų nepasitikėjusi tėčiu – ji tenorėjo, kad jusčiau jos įtaką. Tėtis vis skaitydavo jį iš naujo: pieštuku žymėdavosi pastabas, kai ką pasiryškindavo, kad tik ko svarbaus neppražiopsotų ar nepadarytų netinkamai. Augant tas sąrašas tapo savotiška Biblija. Ne taisyklių rinkiniu, bet patikiniu, kad visi sunkumai, su kuriais mudu susiduriame, yra įprasti gyvenimo dalykai.

Vis dėlto vieną punktą tėčiui įgyvendinti atrodė ypač sudėtinga.

25. Kai Meisė taip pavargs nuo mokyklos, kad vos suregs sakinį, padėk jai numalšinti stresą. Rask kokią vietelę arti namų, kur savaitgalį galėsite nukeliauti pailsėti ir atsipalaiduoti.

Tikriausiai mama neturėjo omeny, kad savaitgaliams reikėtų *įsigyti* atskirą namą, tačiau tėtis – viską linkęs suprasti pažodžiui – taupė, planavo ir tyrinėjo miestelius į šiaurę nuo San Fransisko, ruošdamasis dienai, kai mums reikės „investuoti į poilsį“.

Per pirmuosius porą metų po mamos mirties tėtis švelniu ir įdėmiu žvilgsniu stebėdavo mane savo žydromis akimis. Jo klausimai buvo tokie, į kuriuos negalėjai atsakyti tik „taip“, „ne“ arba „koks skirtumas“. Pakako vieno karto, kai po plaukimo treniruotės, namų darbų ir varginančio bendravimo su dramatiškais draugais atsakiau į vieną tokių klausimų abejingu atodūsiu, – tėtis paskambino nekilnojamojo turto agentei ir paprašė rasti tobulus poilsio namus Hildsburge, Kalifornijoje.

Pirmą kartą tą namą išvydome per atvirų durų dieną, kur mus pasitiko plačiai besišypsantis vietinis agentas, į agentę iš didžiojo San Fransisko žvelgiantis šiek tiek ironiškai. Tai buvo keturių miegamųjų, medinėmis lentelėmis išmuštas stačiakampis statinys, kur nuolat tvyrojo drėgmė ir veisėsi pelėsis. Jis glūdėjo miško tankmėje, šalia upelio, kurio čiurlenimas girdėjosi pro mano langą. Namas buvo didesnis, nei reikėjo, o ir jam priklausantis žemės sklypas akivaizdžiai viršijo mūsų poreikius. Tačiau nei tėtis, nei aš tada dar nè nenutokėme, kad svarbiausia erdvė čia bus biblioteka, kurią jis įrengs namo drabužinėje.

Tėtis nežinojo ir to, kad galiausiai visas mano pasaulis priklausys išstypusiam galvočiui Eliotui Liuisui Petropulosui.

dabartis

Antradienis, spalio 3 d.

Jeigu nubrėžtum tiesią liniją nuo mano buto San Fransiske iki Berklio, ji siektų vos septyniolika kilometrų. Tačiau net ir dažnai kursuojant viešajam transportui, be automobilio užtrunki ilgiau nei valandą.

– Šįryt įsėdau į autobusą šeštą, – sakau. – Tada važiavau dviem užmiesčio traukiniais ir dar vienu autobusu. – Pažvelgiau į savo laikrodį. – Pusė aštuonių. Neblogai.

Sabrina nusišluosto pieno putą nuo viršutinės lūpos. Nors ir sakosi suprantanti, kodėl vengiu vairuoti, slapčia mano, kad turėčiau įsigyti kokią „Toyota Prius“ ar „Subaru“, kaip bet koks kitas save gerbiantis San Fransisko įlankos gyventojas.

– Tegul niekas nedrįsta sakyti, kad tu ne šventoji.

– Išties. Privertei mane išeiti iš savo burbulo, – pasakau tai su šypsena ir pažvelgiu į jos dukrytę, sėdinčią man ant kelių. Princesę Vivjeną mačiau vos du kartus, o atrodo, kad nuo paskutinio karto ji paaugo dvigubai. – Bent jau tu to *verta*.

Kasdien rankose laikau kūdikius, bet niekad nesijaučiu taip, kaip dabar. Studijuodamos Taftso universitete mudvi su Sabrina gyvenome bendrabutyje, kur mūsų kambariai buvo vienas priešais kitą. Vėliau, magistro studijų metu, persikėlėme į butą už universiteto miestelio, o dar vėliau džiaugėmės tarsi pasigerinusios sąlygas, kai apsigyvenome kone griūvančiame name. Kažkoku stebuklingu būdu galiausiai atsiradome Vakarų pakrantėje, San Fransisko įlankos regione, ir štai dabar Sabrina turi *kūdikį*. Man be galo neįprasta suvokti, kad pagaliau tapome tokios suaugusios ir štai ką darome – gimdome vaikus, *dauginamės*.

– Vakar dėl jos nubudau vienuoliktą, – sako Sabrina, meiliai žvelgdama į mudvi. Ilgainiui jos šypsnyš dingsta. – Tada antrą. Ketvirtą. Šeštą...

– Gerai jau, gerai. Laimėjai. Bet turiu pripažinti, kad ji kvepia geriau nei dauguma tų žmonių autobuse. – Pakšteliu Viv į galvelę ir dar stipriau prisiglaudžiu prie savęs, atsargiai siekdama savo kavos puodelio.

Keista rankoje laikyti tokį puodelį. Keraminį, ne vienkartinį popierinį ar tą milžinišką plieninį kelioninį puodelį, kurį Šonas kasryt pripildo iki pat viršaus, įsitikinęs – ir jis nėra neteisisus, – kad man darbo pradžia būtina išgerti gerą dozę kofeino. Jau seniai štai taip nesėdėjau rankoje laikydama tikrą puodelį ir gurkšnodama kavą.

– Atrodai kaip mama, – sako Sabrina, žiūrėdama į mane su Viv iš kitos kavos stalelio pusės.

– Juk visą dieną dirbu su kūdikiais.

Ji trumpam nutyla, ir aš suvokiū savo klaidą. Taisyklė numeris vienas – niekada neužsiminti apie savo darbą šalia mamų, ypač *ka tik* tapusių jomis. Atrodo, net girdžiu, kaip plaka Sabrinios širdis.

– Nesuprantu, kaip tu pakeli tokį darbą, – sušnibžda ji.

Mano darbas išties nelengvas. Draugai nepaliauja stebėjęsi, kad nusprendžiau pasirinkti vaikų ligų sritį Kalifornijos universitete ir specializuotis reanimacijos srityje. Kartais man pačiai atrodo, jog stokuju kažkokio jautrumo, motiniško stabdžio, kuris neleistų man kasdien matyti, kaip kankinasi sergantys vaikai.

– Kas nors gi turi, – atsakau Sabrinai taip, kaip visad. – Be to, man sekasi.

– Net neabejoju.

– Bet vaikų neurologija? *Šito* aš tikrai nedirbčiau, – atsakau suspausdama lūpas, kad neprikalbėčiau daugiau. *Užsičiaupk, Meise. Užčiaupk srėbtuogę.*

Sabrina vos pastebimai linkteli spoksodama į savo kūdikį. Viv man šypteli ir linksmi paspardo kojelėmis.

– Ne visos istorijos baigiasi liūdnei, – pakutenu jai pilvuką. – Kasdien nutinka mažyčių stebuklų, argi ne taip, meilute?

– Kaip sekasi planuoti vestuves? – Sabrina staiga pakeičia temą.

Sudejuoju prispausdama veidą prie skaniai kvepiančio Viv kakliuko.

– Matau, gerai, a? – juokdamasi Sabrina ištiesia rankas į dukrą, tarsi negalėtų ilgiau ištvirti be jos. Negaliu jos kaltinti – Viv mano glėbyje lyg šiltas minkštutis gumuliukas.

– Ji nuostabi, brangioji, – sakau tyliai ir paduodu ją Sabrinai. – Tokia tvirta mergytė.

Staiga, tarsi viskas, ką daryčiau, būtų susiję su prisiminimais apie *juos* – triukšmingą, didelę, chaotišką šeimą už gretimų durų, kokios pati niekad neturėjau, – mane užplūsta nostalgija, kai mintyse iškyla paskutinis mažylis, nesusijęs su darbu. Tai prisiminimai apie mane paauglystėje, žvelgiančią į mažylę Aleksą, ramiai miegančią supamojoje kėdutėje.

Vienas vaizdas veja kitą: ponias Dina gamina vakarienę, ant krūtinės nešyklėje pasikabinusi Aleksą. Ponas Nikas laiko ją savo tvirtose, plaukuotose rankose ir žvelgia su begaliniu švelnumu. Šešiolikmetis Džordžas bando pakeisti sauskelnes, bet jam nesiseka – sofa vis tiek peršlampa. Regiu Niką jaunesnįjį, Džordžą ir Andrėja, žvelgiančius į naująją, mylimiausią sesutę. Ir tada mintyse iškyla Eliotas – stovintis kažkur nuošaliau ar visiems už nugarų. Jis kantriai laukia, kol vyresnieji broliai pasitrauks į šalį, ims peštis, lakstyti ar išdykauti, kad galėtų paimti Aleksą, jai skaityti ir skirti visą savo dėmesį.

Man net skauda, kaip stipriai jų visų ilgiuosi. Bet labiausiai – jo.

– Meise, – Sabrina nenustygsta.

Sumirksiu.

– Kas?

– Kaip vestuvių reikalai?

– A, – mano nuotaika subjūra. Vien mintys apie planavimą, kai tenka dirbti ilgas valandas ligoninėje, vargina. – Kol kas nieko naujo. Vis dar nepasirinkome datos, vietos ir... kol kas niekas neaišku. Šonui nerūpi visokios smulkmėnos, bet juk tai nėra blogai?

– Ne, – Sabrina apsimeta to nesureikšminanti. Tada patogiausiai pasiguldo Vivjeną, kad galėtų pamaitinti. – Be to, kam skubėti?

Jos klausime slypi ir beveik neužslėpta užuomina: *Aš tavo geriausia draugė, o tą vyrą esu mačiusi vos du kartus, po paraliais. Išties, kam skubėti?*

Ir ji teisi. Nėra priežasties. Mudu kartu tik kelis mėnesius. Bet svarbiausia tai, kad Šonas – pirmas vyras, kurį sutikau daugiau nei po dešimties metų, šalia kurio galiu būti savimi ir nesijausti suvaržyta. Jis atsipalaidavęs, ramus, o kai jo šešiametė dukra Fibė paklausė, kada mudu tuoksimės, atrodė, jog kažkas jame spragtelėjo – ir paskatino jį vėliau to paklausti manęs.

– Patikėk, jokių naujienų neturiu. Nors... pala. Kitą savaitę užsirašiau vizitui pas odontologą. – Sabrina nusi juokia iš mano žodžių. – Štai taip ir gyvename. Vienintelis dalykas, be tavęs, artimiausiu metu praskaidrinsiantis monotoniją. Dirbam, miegam, ir vėl iš naujo.

Sabrina tai priima kaip kvietimą papasakoti plačiau apie savo naująją trijų asmenų šeimą, tad išdėsto pasiekimų sąrašą: pirmoji šypsena, pirmas nevaldomas juokas, o tik vakar – nuostabus sugniaužtas kumštėlis ir tvirtai sugriebtas mamos pirštas.

Klausausi visų šių smulkmenų ir suprantu, kad tai – stebuklas. Man patiktų kasdien girdėti tokias „smulkmenas“. Myliu savo darbą, bet pasiilgstu paprasčiausio... pokalbio.

Šiandien pamaina prasideda vidurdienį ir, tikriausiai, teks dirbti iki vidurnakčio. Tada grįšiu namo, pamiegosiu kelias valandas, o rytoj vėl iš naujo. Po to, kai išgersiu kavą su Sabrina ir Viv, likusi dienos dalis tekės įprasta vaga – nebent skyriuje nutiks kas nors siaubingo – ir vėliau apie tai vargu ar prisiminsiu.

Tad kol Sabrina kalba, stengiuosi sugerti kuo daugiau šio išorinio pasaulio. Mėgaujuosi kavos ir skrebučio aromatu, o kavinės klientų keliamo šurmulio fone groja muzika. Sabrinai pasilenkus ištraukti čiulptuko iš kūdikio daiktų krepšio, pakeliu akis – matau moterį su rausvais virvelėmis supintais plaukais ir šalia stovintį žemesnį vyrą su tatuiruote ant kaklo, priimančius užsakymus. Priešais juos boluoja aukšto vyro liemuo, kuris iškart patraukia dėmesį.

Plaukai kone juodi, vešlūs, išsitaršę ir dengia ausis. Marškinių apykaklė vienoje pusėje užsilenkusi, apačia ištraukta iš nudėvėtų juodų džinsų. „Vans“ firmos batai pasiūti iš klasikinio juodų ir baltų kvadratėlių audinio. Gerokai padėvėtas krepšys permestas per vieną petį ir remiasi į kitą klubą.

Atsukęs nugarą, jis iš pirmo žvilgsnio – tarsi vienas iš tūkstančio kitų vyrų Berklyje. Bet aš tiksliai žinau, kas jis.

Jį išduoda stora knyga, užsilenkusiais viršelio kampučiais, kurią laiko pasikišęs po ranka: pasaulyje yra tik

vienas žmogus, kuris kiekvieną spalį, taip pat atsidavęs ir žavėdamasis, vėl iš naujo skaito „Aivenhą“*.

Negalėdama atitraukti akių, laikiu tos akimirkos, kai jis atsisuks ir pamatysiu, kokius pėdsakus jame paliko vienuolika praėjusių metų. Apie savo išvaizdą beveik negalvoju: mėtų žalumo medicininė apranga, praktiški sportiniai bateliai ir laisvai į uodegą surišti plaukai. Kita vertus, mes niekada nesureikšmindavome išvaizdos ir nesirengdavome ypatingai. Visad buvome pernelyg pasinėrę vienas į kitą, kad apskritai prisimintume, kaip atrodome.

Vaiduoklis iš praeities ima mokėti už užsakymą, kai Sabrina atitraukia mano dėmesį.

– Meise?

Sumirksiu žiūrėdama į ją.

– Atleisk... aš... Ką sakei?

– Bumbėjau apie nuo sauskelnių išbertą odą. Mane labiau domina, kas taip... – Sabrina pasisuka pažiūrėti, į ką aš taip įsistebeilijau. – Ak.

Tas „ak“ dar nereiškia, kad ji suprato. Jis skirtas tam, kaip tas vyras atrodo iš nugaros. Aukštas – jis išstypo staiga, kai suėjo penkiolika. Pečiaiai platūs – ir tai nutiko staiga, tik vėliau. Pamenu tą pirmą kartą drabužinėje, kai jis palinko virš manęs: džinsai nusmukę iki kelių, o plati viršutinė kūno dalis užstojo silpną lempelės šviesą. Plaukai vešlūs – bet taip buvo visad. Džinsai nusmukę ant klubų, o užpakalis – tiesiog nuostabus. Aš... net nenutuokiu, kada tiksliai *tai* nutiko.

* „Ivanhoe“ (angl.).

Išties, jis atrodo kaip tas vaikinai, į kurį kadaise tyliai šaudydavome žvilgsniais, o paskui viena į kitą atsisukiosios be žodžių sakydavome: „Sakau tau.“ Tai labiausiai neįtikėtinas dalykas gyvenime, kurį supratau: jis tapo tuo nepažįstamuoju, kuriuo slapta žavėdavausi savo svajonėse.

Keista žvelgti į jį iš nugaros, o aš stebiu taip įdėmiai, kad netgi įtikiu, jog tai galbūt visai ne jis.

Galėtų būti bet kas – juk praėjo dešimtmetis, tad iš kur man žinoti, kaip jis atrodo dabar?

Tačiau jis atsisuka ir pajuntu, kaip man užima kvapą. Lyg kas būtų smogęs į paširdžius – kūnas sustingsta.

Sabrina išgirsta, kaip virpėdama kvėpteliu, ir atsisuka. Jaučiu, kaip ji pakyla nuo kėdės.

– Meise?

Įkvepiu oro, bet negiliai, todėl toliau dūstu, ima perštėti akys.

Jo veidas siauresnis, žandikaulis ryškesnis, ryte neskusta barzdelė vešli. Kaip ir anksčiau, jis nešioja to paties stiliaus akinius storais rėmeliais, tik dabar jie neužgožia jo bruožų. Ryškios lazdyno rudumo akys išdidintos storų akinių lęšių. Nosis tokia pati, bet jau nebe per ilga jo veidui. Ir burna tokia pati – tiesi, lygi, gebanti šypsotis pačia ironiškiausia šypsena pasaulyje.

Negaliu net įsivaizduoti, kokia būtų jo veido išraiška pamačius mane. Galbūt žiūrėtų taip, kaip dar niekad nebuvau mačiusi.

– Meise? – ištiesusi laisvą ranką Sabrina paliečia mano dilbį. – Brangioji, ar viskas gerai?

Nuryju seiles ir užsimerkiu, bandydama greičiau ištrūkti iš šios būsenos.

– Aha.

– Tikrai?

– Man atrodo... – vėl nuryju seiles, atsimerkiu ir bandau pažvelgti į Sabriną, bet negaliu atitraukti akių nuo vaizdo už jos peties. – Tas vyras ten... tai Eliotas.

Šįkart jos „ak“ reiškia kur kas daugiau.

praeitas

Penktadienis, rugpjūčio 9 d.
Prieš penkiolika metų

Pirmą kartą Eliotą pamačiau, kai atvykome apžiūrėti namo.

Namas buvo tuščias; priešingai nei kiti kruopščiai įrengti nekilnojamojo turto „objektai“ San Fransisko įlankos regione, šis keistas Hildsburgo namas buvo visiškai tuščias, be jokių baldų. Nors suaugusi išmokau įžvelgti galimybes neįrengtose erdvėse, paauglystėje ta tuštuma atrodė šalta ir bespalvė. Mūsų namai Berklyje buvo perpildyti visokių daiktų. Mamai esant gyvai, jos sentimentalumas įveikė tėčio danišką polinkį į minimalizmą. Jai mirus jis niekaip nerado savyje jėgų pakeisti namų dekorą.

Hildsburgo name ant sienų matėsi tamsesni lopai – vietos, kur daugelį metų kabojo seni paveikslai. Nubrizgusiame

kilime išmintas takas, liudijęs mėgstamiausią ankstesniųjų gyventojų maršrutą nuo lauko durų į virtuvę. Laiptų su senais mediniais turėklais viršuje atsivėrė didelė erdvė, iš kurios matėsi holas apačioje. Antrajame aukšte visos durys į kambarius buvo užvertos ir čia, ilgame koridoriuje, tvyrojo šiek tiek vaiduokliška atmosfera.

– Pačiame gale, – pasakė tėtis ir, kilstelėjęs smakrą, parodė, kur eiti. Jis buvo apžiūrėjęs namą internete, tad geriau už mane žinojo, ko tikėtis. – Ten galėtum būti tavo kambarys.

Užlipau tamsiais laiptais, praėjau pro šeimininkų miegamąjį ir vonią, o tada siauru koridoriumi patraukiau į patį galą. Pro durų apačią sklido blyški žalia šviesa – netrukus supratau, kad ją atspindi vėlyvos popietės saulėje sužėrėję gaivios žalios spalvos sienų dažai. Krištolinė apvali durų rankena buvo šalta, bet šviesi; ją pasukus, pasigirdo girgžtelėjimas. Durys strigo – jų kraštai buvo iškrypę nuo nuolatinės drėgmės. Stumtelėjau jas petimi norėdama patekti vidun ir vos neįvirtau į šiltą, ryškų kambarį.

Kambarys pailgas, neplatus – galbūt netgi dvigubai ilgesnis nei platesnis. Beveik visą jo sieną užėmė milžiniškas langas, pro kurį atsivėrė kalvos šlaitas, apaugęs samanotais medžiais. Toliau, kambario gale, siauroje sienoje buvo įtaisytas pailgas langas, primenantis kantriai lūkuriuojantį liokajų. Pro šį matėsi tolumoje vingiuojanti Rusų upė.

Namo pirmasis aukštas nebuvo įspūdingas, bet bent jau miegamieji atrodė neblogai.

Man pakilo ūpas, tad pasisukau eiti pas tėtį.

– Meise, ar matei, kokia ten drabužinė? – paklausė jis vos tik priėjęs prie manęs. – Pamaniau, galėtume ten įrengti tau biblioteką.

Tėtis išėjo iš šeimininkų miegamojo, bet netrukus kažkuris agentas jį pašaukė, ir jis nuskubėjo į apačią.

Sugrįžusi į kambarį, nuėjau iki paties galo. Drabužinės durys pasidavė lengvai – rankena delne netgi pasirodė šilta.

Kaip ir kitos namo erdvės, drabužinė buvo paprasta. Tačiau netuščia.

Staiga širdis ėmė daužytis iš sumišimo ir lengvos panikos.

Giliai, pačiame kampe, tupėjo vaikinukas. Susirangęs po žemomis pašlaitės lubomis, kad tilptų į nedidelę erdvę lubų pašlaitėje, jis sėdėjo ir skaitė.

Jis buvo apie trylikos, kaip ir aš. Liesas, vešliais peraugusiais tamsiais plaukais ir milžiniškais šviesiai rudomis akimis, paslėptomis gan stambių akinių. Nosis – per didelė jo veidui, dantys – per stambūs burnai, ir pats buvimas čia, kur turėjo būti tuščia, viską gožė.

Jaučiausi nejaukiai.

– Kas tu? – išsprūdo klausimas.

Jis pažvelgė į mane iš nuostabos plačiai atmerktomis akimis.

– Nemaniau, kad kas nors rimtai susidomės šiuo namu.

Mano širdis vis dar daužėsi. Jo žvilgsnis pro akinių lęšius atrodė kaip pro didinamąjį stiklą – ir dėl to jaučiausi kažkaip pernelyg atvira.

– Galvojame jį įsigyti.

Vaikinukas atsistojo, nusipurė dulkes, ir tada pamačiau, kad jo kojos plačiausios ties keliais. Jis avėjo išblizgintus rudus odinius batus, o išlyginti marškiniai buvo sukišti į samanų spalvos šortus. Atrodė visiškai nepavojingas... bet vos tik žengė žingsnį arčiau, širdis suspurdėjo iš panikos.

– Mano tėtis turi juodąjį diržą, – leptelėjau.

Vaikinukas atrodė ir pabūgęs, ir skeptiškas.

– Rimtai?

– Aha.

Jis suraukė antakius.

– Kokio sporto?

Nuleidau kumščius nuo klubų.

– Na gerai, jokio. Bet jis didelis.

Šį kartą jis, regis, tuo patikėjo ir nerimastingai pažvelgė man pro petį.

– Sakyk, o ką tu čia išvis darai? – paklausiau apsižvalgydama. Drabužinė buvo išties didelė: tobulo kvadrato formos, maždaug trys su puse metro kiekvienoje kraštinėje, ir labai aukšta. Tiesa, prie galinės sienos lubos staigiai nuožulnėjo ir siekė vos metrą. Galėjau lengvai įsivaizduoti save čia sėdinčią ant sofos, tarp pagalvėlių ir knygų, tobulą šeštadienio popietę.

– Man patinka čia skaityti. – Jis patraukė pečiais, ir manyje nubudo kažkoks seniai pamirštas artumo jausmas. – Kai namas priklausė Hansonams, mano mama buvo gavusi raktus. Jie vis tiek čia beveik niekad nesirodydavo.

– Tavo tėvai nori pirkti šį namą?

Vaikinukas atrodė sutrikęs.

– Ne. Gyvenu greta.

– Tad tu ne įsibrovėlis?

Jis papurtė galvą.

– Juk šiandien *atvirų durų* diena, ar pamiršai?

Vėl jį nužvelgiau. Rankose laikė storą knygą su drakonu ant viršelio. Vaikinas buvo aukštas ir kampuotas visur, kur

tik įmanoma, – aštrios alkūnės ir kaulėti pečiai. Plaukai nepaklusnūs, bet sušukuoti, labai nukirpti.

– Vadinasi, tik leidi čia laiką?

– Kartais, – atsakė jis. – Jau kelis metus čia niekas nesirodė. Prisimerkiu.

– Ar *tikrai* tau čia galima būti? Atrodo, kad tavo kvėpavimas padažnėjo ir tu jaudiniesi.

Jis patraukė vienu kaulėtu petimi.

– Gal aš ką tik bėgau maratona...

– Neatrodo, kad galėtum daug nubėgti.

Vaikinukas įkvėpė ir prapliupo juoktis. Pasirodė, kad taip laisvai juokiasi nedažnai, – manyje tarsi kas pražydo.

– Kuo tu vardu?

– Eliotas. O tu?

– Meisė.

Eliotas įsispoksojo į mane, pirštu pasitaisė akinius, bet šie vėl nuslydo ant nosies.

– Jei nusipirksite šį namą, nebegalėsiu ateiti čia paskaityti.

Jis man metė savotišką iššūkį, tarsi siūlydamas rinktis – *draugai ar priešai?*

Man praverstų draugas.

Atsikvėpusi, draugiškai nusišypsojau.

– Galėsi, jei norėsi.

Jis nusišypsojo taip plačiai, kad galėjau suskaičiuoti visus dantis.

– Galbūt visą tą laiką ir šildžiau šią vietelę tau.

Sudomino? Pirkite knygą
„MYLIU“ IR KITI ŽODŽIAI
bene geriausia kaina ČIA

Širdies istorija negali būti perrašyta...

Meisės Sorensen gyvenimas – stabilus ir saugus. Ilgos pamainos darbe, planuojamos vestuvės su vyresniu, patikimu ir finansiškai apsirūpinusiu vyru ir jokios vietos emociniams impulsams. Tačiau netikėtas susitikimas su Eliotu Petropulosu – pirmąja ir vienintele gyvenimo meile – sugrąžina tai, nuo ko ji taip atkakliai bėgo. Knygas dievinantis liesas berniukas, kadaise padėjęs Meisei atsitiesti po motinos netekties, o vėliau negailestingai sudaužęs širdį, išaugo į **žavingą vyrą...**

Istorija pinasi tarp dviejų laiko linijų. Praeityje – į šiltus jausmus peraugusi paaugliška draugystė: savaitgaliai ir tingios vasaros užmiesčio name netoli San Fransisko, pokalbiai apie žodžius ir knygas, netektis ir svajones. Dabartyje – du suaugę žmonės, kuriuos skiria ne tik metai, bet ir tai, kas **liko neišsakyta.**

Likimui juodu vėl suvedus, Eliotas pagaliau sužino, kodėl Meisė dešimtmetį tylėjo. Jam teks susitaikyti ne tik su praeitimi, bet ir su savimi – kad dar kartą galėtų patikėti meile, kuri, regis, niekada taip ir **nebuvo išblėsusi.**

„Tai viena tų knygų, kurios priverčia išgyventi giliausius personažų jausmus ir patikėti jų tikrumu. Meisės ir Elioto meilės istorijoje persipina širdgėla, džiaugsmas, chemija ir charizma. Skaitytojas juoksis, verks ir drauge lydės herojus vienas pas kitą.“

KRISTIN HARMEL, ROMANO „DINGUSIŲ VARDŲ KNYGA“ IR KITŲ PASAULYJE PRIPAŽINIMĄ PELNIUSIŲ ROMANŲ AUTORĖ

„Itin atviras ir tikroviškas pasakojimas apie karčiai saldziają meilę ir netektį bei viltingą gijimo kelią – tiek meilėje, tiek savyje.“

ENTERTAINMENT WEEKLY

„Autorės apčiuopė naują saldų tašką – skausminga, bet vilties kupina kalba primena, kokios audros siaučia paauglystėje ir kokius sudėtingus sprendimus tenka priimti suaugus. Tai jausminga istorija, kurią perskaičius jūsų mėgstamiausias žodis bus MEILĖ.“

AMY E. REICHERT, ROMANŲ AUTORĖ

svajonių knygos

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI!